

[Søren Andersen.]

løse, men om at skaffe arbejde til en bestemt kreds af arbejdsløse. Ja, det kan godt siges, men jeg holder nu alligevel på, at denne grænse med de 100 dage på en utilbørlig og forkert måde er medvirkende til at skabe irritation blandt arbejderne. Denne grænse ligger — desværre — så nær op ad en række fags sæsonledighed, at det kan give anledning til skumlen blandt arbejderne, når talen er om at være kvalificeret til at komme med til beskæftigelsesarbejder, og det kan give anledning til en tilsvarende irritation over, at de, der gør en virkelig indsats for at skaffe sig arbejde, ikke kan komme med i beskæftigelsesarbejderne. Det er derfor, jeg gerne ad forhandlingens vej vil søge at få rokket noget ved denne grænse, som jeg synes er urimelig, og som jeg er sikker på at mange arbejdere giver mig medhold i er uheldig og bør ændres, hvis loven skal kunne skabe lyst og interesse for det produktive arbejde her i landet.

Alfred Jensen: Ministeren mener ikke, at man kan fælde dom nu over de resultater, der vil komme som følge af de fremstød, regeringen dels har fået gennemført, dels venter gennemført i denne samling. Han siger, at jeg skulle vente med at holde bebrejdelsestale til et senere tidspunkt. Hvis det var således, at ministeren og regeringen med det forslag, der er fremsat her, med det materiale, der er til rådighed, kunne godtgøre, at der ville komme bedre resultater ud af dette fremstød, end der er kommet af de fremstød, der er foretaget i en række kommuner gennem nedsættelse af erhvervsråd, eller hvad det nu kaldes, skulle jeg have holdt mig tilbage fra at udtale mig om, hvorledes jeg tror virkningerne af dette vil blive — men der foreligger ikke noget som helst. De forskellige instanser, der nu skal oprettes, og hvortil der skal ydes tilskud af statskassen, af kommuner, af fagforeninger og andre organisationer, har ikke større muligheder, vil jeg mene, for at få gennemført noget end de erhvervsråd, man har haft siddende i en række kommuner gennem år, og som har fået tilskud af kommunekassen og tilskud af faglige organisationer i håb om at få øgede beskæftigelsesmuligheder. Jeg har spurgt mig for i Silkeborg, en af de byer,

som først mærkede den store arbejdsløshed og satte ind på at få noget gjort til fremme af varig beskæftigelse, og her sagde man: vi fik nedsat et sådant råd, der blev ydet tilskud, vi fik holdt rundbordssamtaler, det manglede ikke på velvilje og forståelse af vore vanskeligheder, men der er ikke sket nogen ændring i forholdene. På samme måde kan der berettes om Slagelse, hvor man også har haft et sådant råd, hvor man har skudt midler til dels fra offentlige kasser, dels fra foreningskasser, men hvor man må lide den tort at se den ene virksomhed efter den anden blive nedlagt. Det, jeg hentydede til i min tale før, var, at cementfabrikken „Norden“ indstiller sin produktion af råjern, hvorved 300 mand bliver ledige.

Ja, det er muligt, at det ser ud, som om det er for tidligt at fælde dom. Hvis det er en domfældelse, må jeg bede om, at man tager den til følge og tager den i betragtning ved administrationen af lovgivningen. Jeg vil dog snarere sige, at det er et varsko, en advarsel imod, at man slår sig til tåls med, at problemerne kan klares på denne måde, og det er det, der kommer til udtryk, når ministeren siger, at det er den vej, vi skal gå for at skaffe de sidste arbejdsløse i arbejde. Ja, er det nu den vej, vi skal gå, får vi så mere arbejde? Det er problematisk. Ministeren hylder de samme socialistiske teorier som jeg. Jeg tror, han vil være enig med mig om, at så længe vi har et kapitalistisk samfund, vil det være hensynet til profitten, der er afgørende for, hvor mange der kommer i arbejde. Han må sikkert også give mig ret i, at der er en kamp mellem meningerne om, hvor der skal placeres virksomheder og hvor ikke. Alt det spiller ind, og derfor synes jeg, det er letfærdig tale at sige, at det er vejen til at få problemet om de arbejdsløse løst. Nej, det er ingen vej frem; det er allerhøjest en march på stedet, som ingen løsning giver, men som måske kan fremkalde den opfattelse, at nu foretages der noget effektivt fra samfundets side.

Her er det også karakteristisk, at netop i de seneste år er arbejdsløsheden ikke faldende, men stigende. De procenter, vi har fra de sidste 4-5 år viser en svingning fra 8,3 op til 12, og den lille smule lettelse, der er nu, er ingen borgen for, at der er sket en vending, men tværtimod kun udtryk for, at